

Studentenpredikant Arent Weevers: Stilstaan bij de

Van de duizenden Saxion-studenten in Deventer komen slechts een kleine honderd in aanraking met studentenpredikant Arent Weevers. Om al die anderen te bereiken schreef Weevers het eigentijdse boekje *Spirit*. Een nieuw baken voor het studentenpastoraat.

door Berend van de Sande

Eigenlijk past studentenpastor Arent Weevers niet in het onderwijssysteem van Hogeschool Saxion. Een lesprogramma afsluiten met een tentamen is niet zijn ding. „Moet ik iemand beoordelen op zijn geestelijke ontwikkeling? Daar heb ik geen zin in. Mij gaat het er om of ik groei zie bij studenten. Trainingen passen beter bij mij.” *Spirit*, heet het boekje, dat op woensdag 8 mei in de Grote of Lebuïnuskerk ten doop wordt gehouden. Eigentijds geschreven, met een uitroep op de plaats van de 'i'. Weevers legde de titel voor aan studenten, die het prachtig vonden. „Een echt Arent-woord”, zei iemand die de studentenpredikant al wat langer kent. *Spirit* staat voor geest, bezieling, spiritualiteit, het wezen van het bestaan. Iedereen, gelovig of niet, krijgt met existentiële vragen te maken: waartoe zijn we op aarde, waar is begin en eind. „Het kloppend hart is het mysterie”, zegt Weevers. „Hoe je dat mysterie invult is de vraag.” Iedereen mag die vraag voor zichzelf beantwoorden, daarin laat Weevers zijn studenten uiteraard vrij. De meeste studenten die mee deden aan zijn minor waren zoekers naar antwoorden, maar er bevonden zich ook overtuigde christenen en moslims in zijn groepen. „Ik weet niet goed wat zij komen doen. De wetters zijn altijd uitgesproken in hun ideeën. Ik probeer ze mee te geven dat hun waarheid niet andermans waarheid hoeft te zijn.” In hun zoektocht neemt Weevers zijn studenten mee langs allerlei inspiratiebronnen, een tocht die hij ooit ook zelf maakte. „Ik heb alles doorlopen als zoekende jongere: yoga, theosofie, de volle evangelische hoek. De warmte in de evangelische kerk vond ik geweldig, maar telkens als ik een vraag stelde hadden ze daar direct een antwoord op. Alsof alles vast stond.” Zelf voelt Weevers zich het meeste thuis in de vrijzinnige protestantse kerk. „Ik ben gek op Bijbelverhalen en democratie. De

rooms-katholieke kerk is niet democratisch, bovendien heb ik niks met het theatrale van de katholieken. Ik hou van het minimale, ook in muziek en kunst.” Met een groep studenten maakt Weevers regelmatig een letterlijke zoektocht. Dan trekt hij naar een moskee, een synagoge, langs een boeddhistische tempel in Amsterdam om te eindigen in een klooster in Egmond-Binnen. In zijn voorwoord van *Spirit* beschrijft Weevers zo'n kloosterscène, waarin studenten in een kring rond een brandende kaars zaten. Weevers vroeg ze om iemand in gedachten te nemen die hen inspireert, „bij wie je mocht zijn wie je bent”. Zelf gaf hij het voorbeeld, door naast de kaars te gaan staan en zijn vader te noemen, die hem leerde om te blijven kijken met de ogen van een kind dat iets voor de eerste keer ziet. „Vele studenten vergezelden mij rondom het licht van de kaars. We bleven even staan voor onze vaders. Eén minuut. Een gedenkwaardig moment.” De studenten volgden zijn voorbeeld, gingen staan en vertelden hoe andere mensen hun moed en kracht gaven, hen inspireerden. Daarna ontstonden gesprekken, open en eerlijk, waarin niemand zich mooier hoefde voor te doen. „Een gebeuren waar ze met hun verstand niet bij konden en dat raakte aan het mysterie van het leven.” Weevers krijgt opnieuw een glinstering in zijn ogen als hij er aan terugdenkt.

Het werkelijk omzien naar elkaar lijkt niet te passen in het ik-tijdperk, maar volgens de studentenpredikant is die tijd al jaren voorbij. „Studenten staan voor elkaar klaar. Ik vind het altijd een mooi moment als ze ontdekken dat het bij alle geloofsstromingen in wezen om hetzelfde gaat: compassie. Het gaat om van jezelf houden en van de ander. Wat wil je als studentenpredikant nog meer als studenten dat ontdekken. Ik heb dan niets meer, dat is het.” De colleges op Saxion zijn niet verplicht, maar volgens Weevers zijn de studenten er bijna altijd. Zeker na de dagen in het klooster, dan is sprake van een echte groep. Het komt regelmatig voor dat studenten hun emoties tonen, vertelt Weevers. „Als ze zich veilig voelen in de groep durven ze hun kwetsbaarheid te tonen. Dat is mooi. Ze zien mij wel als begeleider, maar hoe meer stapjes ik terug kan doen hoe liever het me is. Het is mooi als ze elkaar raad geven. Je ontdekt jezelf alleen maar door anderen. Ik heb niet zoveel met mensen die zeggen dat je jezelf in je eentje kunt ontdekken.” Het kloosterbezoek is voor de studenten een regelrechte cultuurschok. Mobieltjes moeten helemaal uit of worden ingeleverd. Even geen Facebook of Twitter, het blijkt een verademing. Weevers: „Al die impulsen zijn er even niet. Ze hoeven niet overal op te reageren. Iemand kreeg een berichtje met de vraag of het wel goed met haar ging, want ze had niet meteen gereageerd. Mag het ook gewoon stil zijn.” Weevers vindt het belangrijk

reert, „bij wie je mocht zijn wie je bent”. Zelf gaf hij het voorbeeld, door naast de kaars te gaan staan en zijn vader te noemen, die hem leerde om te blijven kijken met de ogen van een kind dat iets voor de eerste keer ziet. „Vele studenten vergezelden mij rondom het licht van de kaars. We bleven even staan voor onze vaders. Eén minuut. Een gedenkwaardig moment.” De studenten volgden zijn voorbeeld, gingen staan en vertelden hoe andere mensen hun moed en kracht gaven, hen inspireerden. Daarna ontstonden gesprekken, open en eerlijk, waarin niemand zich mooier hoefde voor te doen. „Een gebeuren waar ze met hun verstand niet bij konden en dat raakte aan het mysterie van het leven.” Weevers krijgt opnieuw een glinstering in zijn ogen als hij er aan terugdenkt. Het werkelijk omzien naar elkaar lijkt niet te passen in het ik-tijdperk, maar volgens de studentenpredikant is die tijd al jaren voorbij. „Studenten staan voor elkaar klaar. Ik vind het altijd een mooi moment als ze ontdekken dat het bij alle geloofsstromingen in wezen om hetzelfde gaat: compassie. Het gaat om van jezelf houden en van de ander. Wat wil je als studentenpredikant nog meer als studenten dat ontdekken. Ik heb dan niets meer, dat is het.” De colleges op Saxion zijn niet verplicht, maar volgens Weevers zijn de studenten er bijna altijd. Zeker na de dagen in het klooster, dan is sprake van een echte groep. Het komt regelmatig voor dat studenten hun emoties tonen, vertelt Weevers. „Als ze zich veilig voelen in de groep durven ze hun kwetsbaarheid te tonen. Dat is mooi. Ze zien mij wel als begeleider, maar hoe meer stapjes ik terug kan doen hoe liever het me is. Het is mooi als ze elkaar raad geven. Je ontdekt jezelf alleen maar door anderen. Ik heb niet zoveel met mensen die zeggen dat je jezelf in je eentje kunt ontdekken.” Het kloosterbezoek is voor de studenten een regelrechte cultuurschok. Mobieltjes moeten helemaal uit of worden ingeleverd. Even geen Facebook of Twitter, het blijkt een verademing. Weevers: „Al die impulsen zijn er even niet. Ze hoeven niet overal op te reageren. Iemand kreeg een berichtje met de vraag of het wel goed met haar ging, want ze had niet meteen gereageerd. Mag het ook gewoon stil zijn.” Weevers vindt het belangrijk

“ In dit boekje staat waar ik het voor doe. Het is mijn mission statement

Arent Weevers

Dominee en kunstenaar

Arent Weevers (55), geboren in Ede, is parttime studentenpredikant bij Saxion in Deventer. De Grote of Lebuïnuskerk en PKN Nederland betalen zijn salaris. Weevers is daarnaast dominee in zijn woonplaats Hengelo en al 12,5 jaar videokunstenaar. Zijn films waren tijdens exposities in binnen- en buitenland te zien. In 2010 ontving hij de prijs voor 'Best International Video Art Short' tijdens het International Film Festival in New York. Weevers organiseert om het jaar de videokunstiënnale in Deventer. De presentatie van *Spirit* is op 8 mei om 17.00 uur in de Grote of Lebuïnuskerk.

dat studenten kennis vergaren over verschillende religies. Als verpleegkundige, leerkracht of maatschappelijk werker is dergelijke kennis essentieel om andere mensen te kunnen begrijpen. Maar als studentenpredikant gaat Weevers nog een stap verder. „Voor studenten is het belangrijk dat ze aansluiting vinden bij een bepaalde traditie. Dat doe je niet met je hoofd, maar met je hart. Het gaat er om dat ze als blijde en verantwoordelijke studenten in het leven staan en daarna ook in hun beroep. Dit is levenskunst, daar draait het om.” Zijn boekje *Spirit*, de weg van bezieling helpt studenten in hun zoektocht naar levenskunst. Al voor de verschijning zijn 1250 exemplaren verkocht, vertelt Weevers. „Mijn collega's zien het als een uithangbord voor het landelijk studentenpastoraat. In dit boekje staat waar ik het allemaal voor doe. Het is mijn mission statement.”

■ „Het gaat om van jezelf houden en van de ander.” Illustratie uit *Spirit*.

essentie van het leven

■ Arent Weevers: „Studenten zien mij als begeleider, maar hoe meer stapjes ik terug kan doen hoe liever het me is.” foto Ronald Hissink

■ In *Spir!t* komen leven en dood aan de orde. Studenten krijgen bijvoorbeeld de vraag voorgelegd hoe ze willen dat hun begrafenis eruit zal zien. Videostill: The Kitchen VI: Vanitas, Marina Abramovic, 2009

Spir!t helpt bij levensvragen

‘Mag ik van mezelf houden?’ is de titel van een van de hoofdstukken in *Spir!t, de weg van bezieling*. Het rijk geïllustreerde boek van studentenpredikant Arent Weevers is bedoeld om na te denken over dit soort vragen. Het helpt mensen zoeken, zonder direct zelf met antwoorden klaar te staan. Maar in het hoofdstuk over ‘houden van jezelf’ maakt Weevers een uitzondering. Hij biedt zelfs een handvat voor mensen die twijfelen over zichzelf: ga iedere ochtend voor de spiegel staan en zeg driemaal keihard: ‘ik mag er zijn’. „En dan wassen en tanden poetsen.”

Houden van jezelf en omzien naar de ander is iets wat Weevers wil meegeven aan de studenten die *Spir!t* als lesboek gaan gebruiken. Verder lijkt het boek nauwelijks meer op traditionele godsdienstmethoden, laat staan op een catechismus waarbij antwoorden slechts domweg uit het hoofd moesten worden geleerd. Weevers laat studenten zelf nadenken, geeft studenten in het boek ook

ruimte om hun ideeën over inspiratie, verwondering, liefde, dood en hiernamaals te beschrijven. Het leidt tot gedachten waarover groepen leerlingen of studenten met hun leerkracht verder kunnen filosoferen. *Spir!t* begint met de vraag wat of wie studenten inspireert. „De gedachten dat bezieling van goden komt hebben wij achter ons gelaten”, schrijft Weevers in zijn intro. Daarmee geeft hij ruimte aan studenten die zich laten inspireren door Jim Morrison, hun moeder, Mandela of een vriend. In korte hoofdstukjes komen allerlei levensvragen aan de orde. Studenten krijgen zelfs de vraag voorgelegd hoe hun begrafenis eruit moet zien, zeker voor de meeste jongeren iets waar ze nooit over nadenken. Door samen te praten over de dood en de vraag hoe zij zichzelf herinnerd willen zien, komt de essentie van het leven vanzelf aan bod. Weevers wil studenten daar graag over na laten denken en biedt daarvoor met *Spir!t* een eigentijdse methode.